

Αντώνης Λιβιεράτος

Στίχοι

1996-2003

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

-Κάτω απ' τη γη	σελ.3
-Σε μίαν ακτή	σελ.4
-Επιστροφή στο σπίτι (μέρος 2ο)	σελ.5
-Και το φεγγάρι απο ψηλά	σελ.6
-Κοιμάται	σελ.7
-Το τραγούδι των λύκων	σελ.8
-Περί γήρατος	σελ.9
-Πόλη στο βυθό	σελ.10
-205	σελ.11
-Κόκκινος Ουρανός	σελ.12
-Consul MK II	σελ.13
-Για τους φίλους	σελ.14
-Λαστιχένιο φιλί	σελ.15
-Το Νανούρισμα της Νεφέλης	σελ.16
-Nicotine blues	σελ.17
-...όταν ο Λύκος	σελ.18
-Τραγούδι για τον Παράδεισο	σελ.19
-Το Τραγούδι των Πειρατών	σελ.20
-Τάνγκο των περαστικών	σελ.21
-Ο Χρόνος (δεν μ' αφορά)	σελ.22
-Mother Tongue	σελ.23

Κάτω απ' τη γη

Κάτω απ' τη γη
πέντε ποντικοί,
ροκανίζουνε το δέντρο
που τον κόσμο αυτόν κρατεί.

Με μαστοριά
κι υπομονή,
ώσπου η νύχτα
για πάντα
να 'ρθεί.

Σε μίαν ακτή

Βάφουν τα σπίτια θαλασσιά
και ντύθηκαν στα πορφυρά
καθώς αρχίζει η γιορτή
-κανείς δεν ξέρει τι γιορτάζουν
μα δεν λείπει ψυχή-.

Μεθάνε γύρω απ' τις φωτιές
παλιάτσοι, μάγοι, γητευτές
κι η Σταχτοπούτα με ρωτάει αν την αγαπώ.
Τι τάχα πρέπει να της πω;

Θαρρώ πως είν' αργά
Σε μίαν ακτή κάπου μακριά
θα 'θελα να 'χα χαθεί.

Και όταν πια με την αυγή
κι ο τελευταίος κοιμηθεί
μαϊστρος θε να σηκωθεί
κι η έρημος θα 'ρθεί
και όλα θα τα καταπιεί.

Επιστροφή στο σπίτι (μέρος 2ο)

Μπρός στο κατώφλι θα κοντοσταθείς
και θα διστάσεις
-να μπείς τάχα ή να μη μπείς;-

Στη χούφτα ακόμα σφίγγεις το κλειδί
κι η πόρτα τούτη
σίγουρα είν' η σωστή...

...μα πίσω της ηχούν καινούργιες, άγνωστες φωνές.

Απο τις γύρω αυλές οι σκύλοι αλυχτούν
πίσω απ' τις γρίλιες
κάποιοι βουβοί σε κοιτούν.

Κι αρχίζει πάλι τότε η βροχή
κι εσύ το ξέρεις
δίχως κανείς να στο πει...

...στον τόπο αυτόν, κανείς δε σε θυμάται πια.

Και το φεγγάρι απο ψηλά

Σ' είδα χτες το βράδυ
στολισμένη στην πλατεία
που παίζαμε μικροί.
Κρεμόσουν απο τ' ουρανού το θόλο
με μιαν αόρατη κλωστή.

Και το φεγγάρι
απο ψηλά караδοκούσε
τεράστιο και χλωμό
τη λάμψη των ματιών σου για ν' αρπάξει
όταν θα πέσεις στο κενό.

Το ξέρω, η μέρα που όπως όλοι θα μ' αφήσεις
δεν είναι πια μακριά.
Δε σου γυρεύω δάκρυα κι εξηγήσεις
ήθελα μοναχά να μ' αγαπάς.

Κι η πόλη
ξάφνου μακρινή, ναυαγισμένη
στ' ονείρου τα ρηχά
κι όλοι οι δρόμοι
οριστικά αποκλεισμένοι
απο σμπαραλιασμένα φορτηγά.

Και τα χωράφια
στις φλόγες τυλιγμένα
κι ολόγυρα ψυχή.
Κι ούρλιαξα:
Μην πηδήσεις
κανείς δεν θα σε δει.

Κοιμάται

Κοιμάται ο βασιλιάς
στο δώμα των δακρύων.
Πλανιέται στ' όνειρό του,
κανείς δεν ξέρει πού.

Κοιμάται ο βασιλιάς
στον ανθισμένο κήπο.
Χαλάσματα το κάστρο του
και σκόρπιοι οι θησαυροί.
(Κι η πόλη του απ' το χάρτη
έχει πια σβηστεί).

Κοιμάται ο βασιλιάς
στο βρώμικο χαντάκι.
Το πορφυρό του λίκνο
νοσταλγεί.

Το τραγούδι των λύκων

Οι γέροι γκρίζοι λύκοι
μαζεύτηκαν κι απόψε.
Γλύφουν τις πληγές τους
στον σκοταδιού την αγκαλιά.

Διηγούνται ιστορίες
για τόπους που δεν είδαν,
γι' αγάπες που δεν ζήσαν
και μάχες που δεν δώσαν ποτέ.

Λες και κλείσαν όλες μια-μια
οι πόρτες τούτου του κόσμου
και τους αφήσαν μόνους
στη μέση του πουθενά.

Οι γέροι γκρίζοι λύκοι
σφίγγουνε τα δόντια.
Κλαίνε τους νεκρούς τους
με τον ήχο χίλιων κεραυνών.

Σα να κλείνουν όλες μαζί
οι πόρτες τούτου του κόσμου
και μας αφήνουν μόνους
στη μέση του πουθενά.

Περί γήρατος

Κρατώ τη λίστα των πραγμάτων που οφείλω να θυμάμαι,
στο ράφι της κουζίνας, πλάι στον καφέ.

(Γερνάω βλέπετε, κι όλο και πιο πολλά ξεχνώ).

Οι φίλοι εισβάλλουν πρόσχαροι των γενεθλίων μου τη
μέρα.

Με μια ματιά μετρούν τις μέρες που μ' απόμειναν να ζώ.

(Πριν μ' αγκαλιάσουν και με φιλήσουν σταυρωτά).

Κι αργότερα στον καναπέ, μιλούν για τον καιρό,
περί ανέμων, υδάτων και συναφών αηδιών,
χωρίς κανείς ποτέ να ομολογεί πως το μόνο που μας
λείπει

είναι μια γιαγιά να μας πει ένα παραμύθι πριν τον ύπνο.

Σβήσε το φως, κοντεύει κιόλας τρεις.

Πόλη στο βυθό

Ζω σε μια πόλη στο βυθό
Σε μακρινό ωκεανό
Κάθε πρωί όταν ξυπνώ
Μαζεύω αστέρια ένα σωρό.

205

Τις νύχτες
(που οι κουκκίδες ξεκολλάνε απο τον χάρτη
κι αιωρούνται στον αέρα του σπιτιού σα μαύρη σκόνη
κι οι δρόμοι σκαρφαλώνουν δίχως τέλος στις πλαγιές)

γλιστράμε
με τα τέσσερα στο χείλος του γκρεμού
καθώς μια σήραγγα απο φώς μας καταπίνει.

Και πάντα
πίσω μας τρέχει η βροχή,
γλείφει τη γόμμα απο την άσφαλτο
και κάθε ίχνος μας
το σβήνει.

Κόκκινος Ουρανός

Ήρθαν πάλι με τη βροχή
Φέρανε πίσω τη σιωπή.
Κρατούν στα χέρια ένα μωρό
Το περιφέρουν σαν μικρό θεό.

Οι δρόμοι αδειάζουν απ' τις εννιά
-όλοι πια κρύβουν μυστικά-.
Η πόρτα χάσκει ανοιχτή,
Κάτι μ' αγγίζει μα δεν είσαι 'συ.

Κάτω απ' τον ίδιο κόκκινο ουρανό
-πες μου αν με βλέπεις-
Τα ίδια λόγια ακόμα τραγουδώ
-πες μου αν μ' ακούς-
Πες μου αν με θυμάσαι,
Πες μου αν είμ' αλήθεια εδώ.

Consul MK II

Το ραδιόφωνο ανοιχτό –όπως τον παλιό καιρό-
Μεσαία και στατικός
Κι η Ρόνι να σου τραγουδάει πως σ' αγαπάει.

Του εξήντα Κυριακή –ασπρόμαυρη εκδρομή-
Τρεμοπαίζει βουβή
Δεν γνωρίζεις κανέναν,
Να 'ναι τάχα η μάνα το κορίτσι που για μια
στιγμή
σου χαμογελάει;

Κι αν και πάλι τρέξεις
Να κρυφτείς μακριά,
Το ξέρεις, αιώνια πίσω θα γυρνάς
-όπου κι αν πας-.

Παρμπρίζ θαμπό και το μοτέρ νεκρό
Φέρετρο αστραφτερό
Απο χρώμιο κι ατσάλι
Που χυμάει στη στροφή
Λαχταρώντας την λασπωμένη αγκάλη του
Σαρωνικού.

Για τους φίλους

Παραδέξου το τώρα, λοιπόν πως είν' αργά
Έρθ' η ώρα να πείς καληνύχτα στα παιδιά.
Μάθε μπροστά να τραβάς,
Δίχως εκείνους π' αγαπάς.

Μεσ' στο μυαλό σου φωνές μαγικές ακόμα ηχούν,
Σε ξεχασμένες μυστικές τελετές σε προσκαλούν
Μ' άδειασε πια η σκηνή
Κι οι προβολείς μένουν σβηστοί.

Σαν ξαναρχίσει η μουσική,
Ποιός, τάχα, θα 'ναι ακόμα εκεί;

Ο κόσμος τούτος –στιγμή τη στιγμή- θαρείς
γερνάει
Μέσ' απ' τα χέρια σου η μέρα περνάει και
ξεγλιστράει.
Γιάλινη η νύχτα και σπάει
Χίλια κομμάτια, δες, σκορπάει.

Σαν ξαναρχίσει η μουσική,
Ποιός, τάχα, θα 'ναι ακόμα εκεί;

Ό,τι κι αν πεις, ο Μάης θα 'ρθει ξανά
-θα σε διαψεύσει για μιαν ακόμα φορά...

Λαστιχένιο φιλί

Σαν τουρίστας στην αυλή των θαυμάτων
-βλέμμα χορτάτο, βήμα αργό
Σαν κανείς δε με βλέπει τρυπώνω
Σ' έναν κόσμο ρευστό.

Τις γυναίκες μοναχά τις ακούω
-δεν έχουν βάρος, χρώμα κι οσμή-.
Αν ρωτήσω, μ' αγαπάνε μου λένε
Και με μιας με ξεχνούν.

Απ' τα σκουπίδια βλασταίνει η αγάπη
Κι απ' την αρρώστια η ζωή.
-Σαν πεταλούδα, κάμπια φτερωτή, σε
γιορτή-
Δως μου ένα δάκρυ,
Δως μου ένα χάδι
Δως μου έν' ακόμα λαστιχένιο φιλί.

Είν' ο πόθος που φωλιάζει στο νου μου
-Σα σκουλήκι σε σώμα νεκρό-
Που απ' τη λάσπη στα ουράνια μ' υψώνει
Και μονάχος πετώ.

Το Νανούρισμα της Νεφέλης

Με μιά βάρκα με πανί
Σ' ένα διάφανο νησί θα βρεθείς
-πριν κάν το σκεφτείς-.

Θα 'ν' η αμμουδιά ζεστή
Και η θάλασσα γυαλί
-γύρω ψυχή
μονάχα εσύ
και το καλοκαίρι που αιώνια θα διαρκεί-.

Κλείσ' τα μάτια και στήσε αυτί
Η νύχτα έχει τόσα να σου πεί, θα δείς.

Κι αν ακούσεις μουσική,
Να το ξέρεις πως εκεί κάπου κοντά
Κάποιος σ' αγαπάει
Τώρα που ο ήλιος βουλιάζει στ' ανοιχτά.

Μην ξεχαστείς και χαθείς.
Νά 'σαι 'δώ σαν θά 'ρθει το πρωί ξανά.

Είν' ο κόσμος μια σταλιά
Και στη χούφτα σου χωράει.
Προσοχή μη διαλυθεί.

Nicotine blues

Well, my feet are weary
and my eyes go blind
The walls are trembling
Will I lose my mind?

I NEED A CIGARETTE, BABY!

...όταν ο Λύκος

Περπατώ στους δάσους την πηχτή σκιά
Όταν ο λύκος είναι κοντά.

Μόνος μου σύντροφος έν' αγρίμι τυφλό
Που δείχνει τα δόντια
Στον ανύπαρκτο εχθρό.

Τη Σελήνη αφήνω -την αιώνια χλωμή-,
Στου μαχαιριού μου την κόψη
Να καθρεφτιστεί.

Αν τούτη την κάμα απόψε δεν δω
Να βάφεται μ' αίμα
Δεν θα κοιμηθώ.

Αν μου μιλήσεις
θα χαθώ
Κι αν μ' αγαπήσεις,
στη στιγμή
θε να καώ.

Φυλαχτείτε κυράδες κι αρχόντοι λαμπροί.
Το χάραμα ίσως
Στην αυλή σας με βρεί.

Τραγούδι για τον Παράδεισο

Τώρα που οκαιρός περνάει
Και το καλοκαίρι πάει
-ξεψυχάει οριστικά
στο διπλανό φωταγωγό-.

Λες πως έχεις κουραστεί
Και πως όλα έχουν χαθεί.
Στό χρυσό κλουβί σου μάταια
Προσπαθείς να βολευτείς.

Ο παράδεισος αυτός εμάς δε μας χωράει
Οι άγγελοι εδώ φορούν στολές κι
οπλοφορούν
Κι ούτε μια γωνιά να ονειρευτείς.

Κι όλοι οι φίλοι οι παλιοί
έχουν σπίτι τους κλειστεί.
Στο τηλέφωνο κανείς τους
Σα χτυπάει δεν απαντάει.

Κι οι δασκάλοι οι τρανοί
-όπως πάντα βλοσυροί-
Σπεύδουν τώρα ν' αρνηθούν
Τις διδαχές τις τις χτεσινές.

Ο παράδεισος αυτός εμάς δε μας χωράει
Οι άγγελοι εδώ φορούν στολές κι
οπλοφορούν
Κι ούτε μια γωνιά να ονειρευτείς

Ο παράδεισος αυτός εμάς δε μας χωράει
Οι άγγελοι εδώ φορούν στολές κι
οπλοφορούν
Μα θα βρω μια γωνιά να ονειρευτώ ξανά.

Το Τραγούδι των Πειρατών

Μεσ' στην κάψα της Αυγουσιάτικης βραδιάς
-καρύδια κάθε καρυδιάς-
στο κατόπι ριχτήκαμε του φεγγαριού
-περ' απ' τη ράχη του βουνού-.

Α, κι η τρομερή μας ιαχή
Απόψε στ' όνειρό σας θ' ακουστεί
Και στα μαύρα χρόνια που θα 'ρθούν,
Τα ονόματα μας τη φρίκη θα σκορπούν.

Τα χωριά σας, αποκαΐδια και καπνός
-και στάχτες όλο σας το βιός-
κι όπου αστράφταν οι πολιτείες σας ως χτες
τα όρνια στήνουνε φωλιές.

Α, κι η τρομερή μας ιαχή
Απόψε στ' όνειρό σας θ' ακουστεί
Και στα μαύρα χρόνια που θα 'ρθούν,
Τα ονόματα μας τη φρίκη θα σκορπούν

Τάγκο των περαστικών

Φτάνουν βιαστικοί
Κι έχουν στο νου τους τη φυγή
Απ' την αρχή.
Ούτε καν ρωτούν
Πως λεν' τη χώρα αυτή.

Χαμογελούν
Στο δρόμο σαν μας συναντούν
Και χαιρετούν.
Κι όμως μακριά μοιάζουν να κοιτούν.

Βάλε μου έν' ακόμα ποτό
Δώσ' μου το χέρι σου να το κρατώ.
Ο κόσμος φεύγει και μας προσπερνά,
Μα εμείς οι δυό δεν πάμε πουθενά.

Κι ένα πρωί,
Ξαφνικά έχουν χαθεί.
Σου το 'χα πεί
πώς ήταν απο 'δώ απλώς περαστικοί.

Ο Χρόνος (δεν μ' αφορά)

Θα χτίσω ένα κάστρο
Με τείχη απο άσπιλο φώς
Και μέσα του θα κρύψω ό,τι αγαπώ.

Θα κλείσω την πύλη,
Θ' αφήσω λυτά τα σκυλιά.
Κανείς δεν θα μ' αγγίξει ξανά.

Δεν έχω μάθει τι είν' η φθορά,
Εμένα ο χρόνος δεν μ' αφορά
Μ' ένα μου νεύμα τον σταματώ
Κρατώ της νιότης το μυστικό.

Θ' αρθρώσω τη λέξη
-τη μόνη που ακόμα μπορώ-
κι ο ήλιος εντός μου θα σβηστεί.

Mother Tongue

I have no Mother Tongue.
The only language I've ever used
Consists of sounds
That nobody ever wants to hear.

Sometimes it's hard for me to hide a tear
It's then I do my little trick and disappear
You can't fool me!
When I'll be gone,
you'll act like I've never been here.

I never had a home.
I could live in any place
And leave no bloody trace.
Not even a photo of a beloved face.

Sometimes it's hard for me to hide a tear
It's then I do my little trick and disappear
You can't fool me!
When I'll be gone,
you'll act like I've never been here.